

APSOLĪJUMU MANTINIEKI, CERĪBAS GŪSTEKŅI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:17–24; 5. Moz. 6:3; Joz. 13:1–7; Ebr. 12:28; 3. Moz. 25:1–5, 8–13, Ec. 37:14, 25.

ATMIŅAS PANTS:

“Atgriezieties atpakaļ stiprā mītnē, jūs, cerību pilnie cietumnieki! Jau šodien Es jums pasludinu, ka Es tev divkārsī atmaksāšu” (Cah. 9:12).

Jozuas grāmatas 13.–21. nodaļa satur garus ģeogrāfisko robežpunktu sarakstus, kas iezīmē Israēla ciltīm piešķirtās zemes daļas. Mūsdienu lasītājam šie saraksti var šķist nebūtiski, taču tie balstīti teoloģiskā izpratnē par Apsolīto zemi, kas arī šodien mums ir nozīmīga. Ar šiem konkrētajiem sarakstiem Dievs vēlējās iemācīt israēliešiem, ka šī zeme nav tikai sapnis. Tā bija viņiem apsolīta pavisam taustāmā un izmērāmā veidā. Taču viņiem pašiem bija jārikojas, lai šo apsoli jūtu padarītu par realitāti.

Jā, Dievs prasījās viņiem šo zemi dot kā mantojumu; tā bija dāvana, apsoli jūma piepildījums, ko Viņš bija devis viņu tēviem. “Redzi, Es esmu nodevis šo zemi jūsu rokās, ejiet un iegūstiet sev par īpašumu šo zemi, ko Tas Kungs ir apsolijis ar zvērestu dot jūsu tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, viņiem un viņu pēcnācējiem pēc viņiem” (5. Moz. 1:8). Taču arī viņiem bija sava daļa, kas jāizdara.

Šonedēļ aplūkosim dažus teoloģiskus jēdzienus, kas saistīti ar Apsolīto zemi, un to garīgās nozīmes tiem, kuri pieņem visus apsoli jūmus, kas atrodami Jēzū.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. novembrī.

Ēdene un Kānaāna

Izlasi 1. Moz. 2:15 un 3:17–24. Kādas bija grēkā krišanas sekas attiecībā uz pirmā cilvēku pāra dzīvesvietu?

Radīšanas brīdī Dievs Ādamu un Ievu ielika perfektā vidē, kas laistījās skaistumā un pārpilnībā. Pirmais cilvēku pāris savu Radītāju satika burvīgā dzīvesvietā, kas spēja nodrošināt visas viņu fiziskās vajadzības. Papildus Dieva izteiktajiem vārdiem Ēdenes dārzs kalpoja kā mācību centrs, kur Ādams un Ieva guva dziļu ieskatu Dieva raksturā un dzīvē, ko Viņš tiem bija paredzējis. Tādēļ, kad viņi sarāva uzticības attiecības ar savu Radītāju, mainījās arī viņu statuss Ēdenes dārzā, un kā zīme šim sarautajām attiecībām bija tas, ka viņiem nācās atstāt šo dārzu. Viņi zaudēja teritoriju, ko Dievs viņiem bija devis. Tādējādi Ēdenes dārzs kļuva par pārpilnas dzīves simbolu, un mēs atkal sastapsim tā motīvus Apsolītās zemes tēmā.

*Kā sentēvi uztvēra apsolījumu par zemi? (Sk. 1. Moz. 13:14–15; 26:3, 24; 28:13.)
Ko, tavuprāt, nozīmē mums, adventistiem, dzīvot kā apsolījumu mantiniekiem?
(Ebr. 6:11–15)*

Kad Ābrahāms, paklausot ticībā, iegāja zemē, ko Dievs viņam bija parādījis, šī zeme viņam un viņa pēcnācējiem kļuva par Apsolīto zemi. Tā palika kā Apsolītā zeme 400 gadus. Sentēvi šo zemi patiesībā neieguva īpašumā; tā nepiederēja viņiem tādā nozīmē, ka varētu to atstāt mantojumā saviem bērniem. Tā piederēja Dievam – gluži kā Ēdenes dārzs. Tāpat kā Ādams un Ieva nebija darījuši neko, lai nopelnītu Ēdenes dārzu, arī Israēls nebija neko īpašu ieguldījis, lai nopelnītu šo zemi. Apsolītā zeme bija Dieva dāvana, kas balstīta Viņa iniciatīvā. Israēlam nebija nekādu dabisku tiesību vai likumīgu pretenziju uz šo zemi (5. Moz. 9:4–6); viņi varēja to paturēt īpašumā, tikai pateicoties Dieva žēlastībai.

Sentēvi bija apsolījumu mantinieki līdz to piepildīšanai. Mēs kā Kristus sekotāji esam mantojuši vēl labākus apsolījumus (Ebr. 8:6), kas piepildīsies, ja kļūsim par “to sekotājiem, kas ar ticību un pacietību iemanto apsolījumus” (Ebr. 6:12).

Zeme kā dāvana

Izlasi 2. Moz. 3:8; 3. Moz. 20:22; 25:23; 4. Moz. 13:27; 5. Moz. 4:1, 25, 26; 6:3 un Ps. 24:1. *Kāda bija īpašā saikne starp Dievu, Israēlu un Apsolīto zemi?* _____

Visvienkāršākajā līmenī zeme dod tautai fizisku identitāti. Tā nosaka tautas atrašanās vietu, kā arī ietekmē nodarbošanos un dzīvesveidu. Vergi bija bez saknēm; kāds cits baudīja viņu darba augļus. Zeme nozīmēja brīvību. Izredzētās tautas identitāte bija cieši saistīta ar dzīvi šajā zemē.

Starp Dievu, Israēlu un zemi pastāvēja īpaša saikne. Israēls zemi no Dieva saņēma kā dāvanu, nevis kā neatņemamas tiesības. Izredzētā tauta varēja šo zemi paturēt īpašumā vien tik ilgi, kamēr tā dzīvoja derības attiecībās ar Jahvi un ievēroja derības noteikumus. Citiem vārdiem sakot, bez Dieva svētības viņi nevarēja baudīt zemi un tās svētības.

Vienlaikus zeme kalpoja arī kā lēca, caur kuru Israēls varēja labāk izprast Dievu. Dzīve šajā zemē viņiem vienmēr atgādināja par uzticamu, solījumus pildošu Dievu. Ne zeme, ne Israēls nepastāvētu bez Dieva iniciatīvas, kurš bija viņu eksistences avots un pamats. Kamēr israēlieši dzīvoja Ēģiptē, Nīla un apūdeņošanas sistēma, apvienota ar smagu darbu, nodrošināja nepieciešamos ražas apjomus izdzīvošanai. Kānaānas zeme bija citāda. Tur viņi bija atkarīgi no lietus, lai iegūtu pārpilnu ražu, un tikai Dievs valdīja pār laikapstākļiem. Tādējādi zeme Israēlam vienmēr atgādināja par viņu pastāvīgo atkarību no Dieva.

Pat ja Israēls saņēma zemi kā dāvanu no Jahves, visaugstākajā līmenī Dievs tomēr palika tās īpašnieks. Jahvem kā patiesajam visas zemes īpašniekam (Ps. 24:1) ir tiesības Israēlam piešķirt zemi vai arī to atņemt. Ja Dievs ir zemes īpašnieks, tad israēlieši – un, plašāk skatoties, visi cilvēki, ir svešinieki un piedzīvotāji, vai mūsdienu terminoloģijā – Dieva ilgtermiņa viesi Viņa pasaulē.

Nemot vērā 1. Pēt. 2:11 un Ebr. 11:9–13, ko tev personīgi nozīmē dzīvot kā svešiniekam un piedzīvotājam, gara acīm raugoties uz pilsētu, kuras arhitekts un cēlājs ir pats Dievs? _____

Zemes izaicinājums

Izlasi Joz. 13:1–7. Lai gan Kānaānas zeme bija Dieva dāvana, kādi bija daži izaicinājumi saistībā ar tās iegūšanu īpašumā? _____

Ņemot vērā, ka israēlieši gadsimtiem ilgi bija dzīvojuši kā vergi, viņu militārās prasmes bija nepietiekamas, lai iekarotu šo zemi. Pat viņu vergturi ēģiptieši, kuri bija prasmīgi un labi apbruņoti karavīri, nespēja to vienmēr ieņemt. Ēģiptieši nekad pilnībā neiekaroja Kānaānu, jo pilsētas bija grūti pieejamas un stipri nocietinātas. Tagad no bijušajiem vergiem tika prasīts ieņemt zemi, ko nespēja pakļaut viņu agrākie paverdzinātāji. Ja viņiem jāiegūst šī zeme īpašumā, tas varēja notikt vienīgi Dieva žēlastībā, nevis viņu pašu spēkā.

Jozuas grāmatas 13.–21. nodaļa apraksta zemes sadalīšanu Israēla ciltīm. Sadales procesā ciltīm ne vien tika norādīts, kas viņiem tiek piešķirts, bet arī tas, kas vēl šajā teritorijā jāiekaro. Israēlieši varēja droši dzīvot šajā zemē, ko Dievs viņiem bija devis kā mantojumu. Viņi bija likumīgi Dieva zemes īrnieki. Tomēr cilvēkiem ar savu rīcību vajadzēja atsaukties Dieva iniciatīvai. Grāmatas pirmā daļa parāda, kā Dievs deva zemi, padzenot kānaāniešus; otrā daļa stāsta, kā Israēls šo zemi ieņēma, apmetoties tur uz dzīvi.

Šī sarežģītā iekarošanas dinamika atspoguļo arī mūsu pestīšanas procesu. Līdzīgi kā Israēlam, arī mums nav iespējams nopelnīt savu pestīšanu (Ef. 2:8, 9). Tā ir dāvana, tāpat kā zeme bija Dieva dāvana israēliešiem, balstīta uz Viņu derības attiecībām ar Dievu. Tā noteikti nebalstījās uz viņu nopelniem (sk. 5. Moz. 9:5).

Tomēr, lai israēlieši varētu baudīt Dieva dāvanu, viņiem bija jāuzņemas visas atbildības, kas saistītas ar dzīvi šajā zemē, – tāpat kā mums ir jāiziet svēttapšanas process, mīlošā paklausībā prasībām, kas izriet no piederības Dieva valstībai. Lai gan tas nav gluži viens un tas pats, paralēles starp viņu zemes saņemšanu žēlastībā un mūsu pestīšanu žēlastībā ir pietiekami ciešas. Mums ir dota brīnišķīga dāvana, bet, ja nebūsim uzmanīgi, mēs to varam arī zaudēt.

Kā kristieši mūsdienās sastopas ar līdzīgiem izaicinājumiem, kas saistīti ar Apsolītās zemes ieņemšanu? (Sk. Fil. 2:12; Ebr. 12:28.) _____

Gaviļu gads

Zemei Israēla kā Dieva tautas pastāvēšanas jautājumā bija tik centrāla loma, ka to nevarēja tā vienkārši uzreiz sākt dalīt katram cilvēkam. Tā bija jāsadala pa ciltīm, dzimtām un ģimenēm (4. Moz. 34:13–18), lai nepieļautu, ka tā nonāk tikai elites īpašumā.

Izlasi 3. Moz. 25:1–5, 8–13. Kāds bija sabata gada un gaviļu gada mērķis? _____

Atšķirībā no Ēģiptes, kur pilsoņi regulāri zaudēja savu zemi un kļuva par faraona dzimcilvēkiem, Dieva nodoms attiecībā uz israēliešiem bija tāds, lai viņiem nekad netiktu neatgriezeniski atņemtas viņu tiesības. Neviena ārpus dzimtas un ģimenes, kurai sākotnēji bija piešķirta zeme, nevarēja kļūt par tās īpašnieku. Patiesībā, saskaņā ar Dieva plānu, zemi burtiski nevarēja pārdot; to varēja tikai iznomāt, un tās vērtību noteica atlikušo gadu skaits līdz nākamajam Gaviļu gadam. Tādēļ tā cilvēka radniekiem, kurš bija spiests “pārdot” savu tēvu mantojumu, bija pienākums to atpirkt vēl pirms Gaviļu gada (3. Moz. 25:25).

Zemes sadalīšana ļauj ieskatīties Dieva sirdī. Viņš kā mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai Viņa bērni būtu dāsnī pret tiem, kuriem ir mazāk paveicies, un lai viņi ļautu no savām zemēm dot pārtiku citiem katrā septītajā gadā. Sabata gads izvērs četurtā baušļa pavēli plašākā mērogā. Šāds zemes īpašuma koncepts, papildus darba vērtības un centības novērtējumam, prasa arī cieņu un laipnību pret tiem, kuri saskaras ar finansiālām grūtībām.

Zemes īpašuma likumi katram israēlietim deva iespēju tikt atbrīvotam no mantojumiem vai pašradītiem spiedošiem apstākļiem un sākt dzīvi no jauna.

Būtībā šis ir evaņģēlija galvenais mērķis – izdzēst atšķirības starp bagātajiem un nabagajiem, darba devējiem un strādniekiem, privileģētajiem un mazāk aizsargātajiem, nostādot mūs visus vienā līmenī, atzīstot mūsu pilnīgo nepieciešamību pēc Dieva žēlastības.

Diemžēl Israēls neievēroja Dieva noteikto standartu, un pēc gadsimtiem ilgas nepaklausības piepildījās brīdinājumi par viņu zemes zaudēšanu (2. L. 36:20, 21).

Kā Israēla zemes sadales un sabata principi mums atgādina, ka Dieva acīs mēs visi esam vienlīdzīgi? Kā sabats mums var palīdzēt pateikt “nē” ekspluatējošās, nežēlīgās patērētāju domāšanas ciklēm, kas nomāc daudzas sabiedrības? _____

Zeme atjaunota

Izlasi Jer. 24:6; 31:16; Ec. 11:17; 28:25 un 37:14, 25. Kāds bija Dieva apsoliņums attiecībā uz Israēla atgriešanos Apsolītajā zemē, un kā tas tika piepildīts? _____

Babilonas gūstā israēlieši piedzīvoja ne tikai skumjo realitāti, zaudējot savas saknes, bet arī apsoliņumu, ka viņu attiecības ar Dievu, lai gan tika iemiesotas apsoliņumā par zemi, nebija atkarīgas no zemes īpašuma un nebija ierobežotas ar to, vai viņiem ir vai nav savas zemes. Kad israēlieši atzina savus grēkus, nožēloja tos un meklēja Kungu no visas sirds, Dievs atkal piepildīja Savu apsoliņumu un atveda viņus atpakaļ uz savu zemi, kas bija kā atjaunošanas zīme. Tas nozīmē, ka Viņš joprojām bija viņu Dievs, pat ja viņi neatradās Apsolītajā zemē.

Tomēr tāpat kā apsoliņums, ka Israēls mantos zemi uz mūžīgiem laikiem, bija atkarīgs no nosacījumiem (5. Moz. 28:63, 64; Joz. 23:13, 15; 1. Ķēn. 9:7; 2. Ķēn. 17:23; Jer. 12:10–12), tāpat arī apsoliņums par Israēla atjaunošanu un uzplaukumu savā zemē pēc gūsta bija ar nosacījumu. Tajā pašā laikā Vecās Derības pravieši norādīja uz atjaunošanu, ko nākotnē atnesīs kāds Dāvida cilts ķēniņš (Jes. 9:6, 7; Cah. 9:9, 16). Šis apsoliņums tika piepildīts Jēzus Kristus dzīvē, nāvē un augšāmcelšanās, kad visi senā Israēla apsoliņumi atrada galīgo piepildījumu.

Jaunajā Derībā tiešā veidā netiek minēta Apsolītā zeme, taču mums ir pateikts, ka Dieva apsoliņumi ir piepildīti Jēzū Kristū (2. Kor. 1:20; Rom. 15:8). Tādējādi Kristus gaismā zemes nozīme tiek mainīta un kļūst par garīgo svētību simbolu, kuras Dievs plāno dot Saviem uzticīgajiem gan šeit un tagad (Ef. 2:6), gan nākamajā dzīvē.

Dievišķie apsoliņumi par atpūtu, pārpilnību un labklājību piepildīsies Jaunajā zemē, kas būs brīva no grēka un tā sekām. Šādā nozīmē mēs kā kristieši ceram uz Kristus apsoliņumu, ka Viņš atgriezies un pēc tūkstoš gadu valdīšanas Debesīs nodibinās mūžīgo valstību Atjaunotajā zemē. Tas būs galīgais piepildījums visiem apsoliņumiem par zemi.

Izlasi Jņ. 14:1–3, Tit. 2:13 un Atkl. 21:1–3. Kāda galīgā cerība mums atrodama šajos pantos, un kāpēc Jēzus nāve garantē šīs cerības piepildīšanos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Cīņa beigusies” (672., 678. lpp.).

„Mēs būsīm pestīti mūžīgi, kad ieiesim caur vārtiem Pilsētā. Tad mēs varēsīm priecāties, ka esam pestīti, mūžīgi pestīti. Bet līdz tam mums jāņem vērā apustuļa brīdinājums un jābīstas, lai, saņemot apsoliņumu ieiet Viņa atpūtā, nevienš no mums to nepalaistu garām” [Ebr. 4:1]. Zināšana par Kānaānu, Kānaānas dziesmu dziedāšana, priecāšanās par ieiešanu Kānaānas zemē nedeļa Israēla bērniem iespēju ieņemt Apsolītās zemes vīnogulājus un olīvkokus. Viņi to varēja patiesi iegūt tikai ar ieņemšanu, ievērojot noteikumus, īstenojot dzīvu ticību Dievam un pieņemot Viņa apsoliņumus savai dzīvei.” (Elena Vaita “The Youth's Instructor” 1898. g. 17. febr.)

“Izglābto mantojums Bībelē ir nosaukts par Zemi. (Ebr. 11:14–16) Tur Debesu Gans vada Savu ganāmpulku pie dzīvā ūdens avotiem. Dzīvības koks katru mēnesi nes savus augļus, un koka lapas kalpo tautām par labu. Tur ir mūžīgi plūstošas straumes, skaidras kā kristāls, un to krastos kupli koki met ēnu uz takām, kas sagatavotas Kunga atpirktajiem. Plaši līdzenumi vietām pāriet skaistos pakalnos, un Dieva kalni ceļ augšup savas cēlās virsotnes. Šajos mierīgajos līdzenumos, blakus šīm dzīvajām straumēm, tagad sev pastāvīgas mājas rod Dieva ļaudis, kas tik ilgi bija klīduši kā ceļinieki.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 675. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par Apsolīto zemi kā simbolu bagātīgajam dzīvesveidam, ko Kristus solīja Saviem sekotājiem Jņ. 10:10. Kā dzīvošana pārtikušā zemē attēlo pestīšanas svētības?
2. Kāda ir saistība starp piederību kādai valstij un noteiktu dzīvesveidu? Kā viens ietekmē otru? Kā izpaužas tas, ja cilvēks ir Dieva valstības pilsonis?
3. Mēs kā cilvēki bieži viļamies citu solījumos un dažkārt arī pašu dotajos solījumos. Kāpēc jūs varat droši uzticēties Dieva apsoliņumiem?
4. Kā mēs jau tagad reālā un konkrētā veidā varam padarīt Jaunās Zemes apsoliņumu par daļu no savas nākotnes?